

а на п'ятий день розрізняєш відстань на звук
звук снарядів ворожого монстра що хоче крові
і тепер тобі ворог і шерех і свист і стук
і розмову при них обриваємо на півслові

і спимо не спимо а дримаємо наполовину
кожен день ведемо нескінченну свою розмову
як у вас
молоко не пропало годую дитину
був за містом побачив розірвану навпіл корову
бачу черги з вікна всі згуртовані та уважні
я от хліба дістав і везу своїй мамі ліки
що ви де
ми у місті спимо по черзі в підвалі
і пильнуємо прапор аби його не зірвали
плачу з гордості за полеглих дівчат і хлопців
дуже довго не сохне білизна
увімкнули нарешті світло
на вечерю морозиво мультиків поки не буде
я сьогодні второпав що слово війна звичайне

як ви там
зварили густого чаю
щось іще
ні
нам цього тепер достатньо
жінка як
тихенько уже не голосить
хліб пече і нашіптує і бурмосить
я дослухався
всіх матерів проклинає
що зростили синів брехливими скнілими псами

все говорить барвінком треба засіять могилу
все хвилюється щоб поминальні свічки не згасали

якби знали сволоти кого вони розбудили
їм таке і не снилось жінки з автоматами в строї
односельці що зупиняють колони без зброї
збройних сил величні ошатні загони
тисячі і мільйони готових битись до скону
аби тільки ні крихти землі не здавати нікому
й жагуче бажання живим повернутись додому

що ти там
допалив
я пізніше стріляють
тут рознесений дім і садочок з малими дітьми

і таке вже нікому ніколи ніяк не прощають

як у вас
наче цілі електрики досі немає
у сусідньому домі стирчить одоробло від града
я сьогодні зміняла собачого корму на хліб
ми малюємо вдома
рятуємось тільки піснями
коли сильно гримить то співаю усе голосніше
найстрашніше це що
найстрашнішою стала колись омріяна тиша

28.02.2022

нарешті морози відступають нічні
все піддається й схиляється цій весні
квіти виходять на світло
з землі

земля розчахнута чорна достоту привітна
і квітка проходить крізь землю
наче твоя молитва
від серця до серця

серце далєбі б'ється
б'ється хоч бачить стискається і голосить
б'ється і кам'яніє і правду носить
б'ється збирається в силу і правду і віру
б'ється бо хто як не ти
мушиш зростити квітку
виплекати надію
виплакати ці сльози
вкрити усіх кого любиш

серце тримає свою складну оборону
тіло людське не знає своєї мєжі
серце-камінчик величної сталої вежі
пройде не рік і не два
доки його відпустить
доки притрусить пилом невтішну пустку
доки збереш всі сльози в вовняну хустку
й вирушиш із цим скарбом
у ті світи
де твої друзі сильні і молоді
де всі близькі живі і обійми теплі
де вибігає підліток сухорєбрий
сусідський син

24

цілий
без сліду на тілі дірок і шин
і ви обійметесь
наче це є причастя
наче Господь відсипав на долю щастя
й підете в цілий не трощений мирний дїм

серце нарешті видихне
відпочине
гомін весни підійматиметься над всім

05.04.2022

25